Kantate.

Teksten af OLAF HANSEN.
Musiken af HILDA SEHESTED.

Sunget ved D. K.s Fællesmøde (ved Modtagelsen i Aarhus Teater den 15. Juni 1916) af et Kvinde-Kor med Ledsagelse af et Kvinde-Orkester, dirigeret af Komponisten selv.

Solopartierne sang
Operasangerinde SIGNE BECHER.

1. AFDELING.

Kor:

Hun drømte bag Bøge- og Birkehang,
hun havde sit Hjem og sin Kirkegang,
og Manden havde sin Virketrang
og hundrede Felter — og hende.
Ny Dag nyt Lys over Vangen gød,
og skiftende Kaar det saa mangen bød,
men hun blev hyldet — og Sangen lød
om Kvinden som „Nordens Kvinde".

Solo:

Men tit, hvad ej man aner,
der dølges under Jord —
og tit det skjulte maner,
skønt ej det finder Ord.
Engang man mindst det tænker,
man gør et gyldent Fund,
og andre Del man skænker
deri fra samme Stund.

Kor:

Det pibled af Jordens Muldkornsskød,
paa ny alt frem i sit Fuldflor brød,
Da lynede Dybet med Guldhornsglød —
det maned om andre Tider.
Det lyned i Dybet af Kvinders Sind,
som Hornet gløded dets Finders Kind,
og fjærnt man skimted den Tinders Tind,
hvortil der skal naas omsider.

Solo:

Ad kroget-mørke Veje
hun famlede sig frem,
at vinde Friheds Eje
i Verden og sit Hjem —
bar Suk og Haab og Latter
og Saar, der sent blev lægt,
for sig og for sin Datter
og for den hele Slægt.

Kor:

Efter Vintermulmets Mørke er det altid vaarligt daget,
efter mangen skyfuld Morgen ses en Sejerssol en Kvæld.
Hvem har drømt de første Drømme? Hvem blev knust af Nederlaget?
Som et fjærnt og fagert Minde lyser Clara Raphael.
Men af een foruden Følge blev et Tog i lange Rækker,
og for Tornene, der stinged, vinked Laurens grønne Blad. —
Lyd i Gaarde og i Hytter, Larm i Byer og i Flækker,
Hyldestraab fra Høvdingsæde: Seerens paa Aulestad.

2. AFDELING.

Kor:

Med Lov skal Landet bygges,
saalænge Landet staar —
ved Ømhed Hjemmet hygges
igennem Livets Aar.
Mod Magt skal de betrygges,
hvis Trang er ret og sand —
med Lov skal Landet bygges
af Kvinde og af Mand.

Da kaldte ej forgæves
det gyldne Horn, hun fandt.
Men nye Kræfter kræves
for hver en Ret, hun vandt.
Og hver Gang Røster hæves
for andres gode Sag,
de kalde ej forgæves
paa hende nogen Dag!